

HOMILIA DE LA VETLLA DE PENTECOSTA

Els cristians: pocs, sense gaires estudis, sense feines importants, més aviat pobres, sense poder. Eren diferents de tothom perquè vivien en ciutats on la gent vivia pendent de la imatge i la diversió. On tothom vivia pels diners, pel poder i pel plaer: ser rics, influents, creant tendència, menjant en llocs sofisticats o selectes, fent vacances exòtiques, treballant-se el cos a base d'esport i cures i, sobretot, sexe.

Els cristians: estranys i incòmodes. Iguals en el vestir, en el tipus de treball, vivint enmig dels altres, casant-se més o menys com tothom, però diferents en la seva manera de viure, sobretot diferents en dues coses: els brillen els ulls i tenen les mans obertes a tothom.

Parlo de les primeres comunitats cristianes? O parlo de les noves comunitats del tercer mil·lenni? Doncs, de les dues! Parlo de la comunitat que tal dia com avui va viure la Pentecosta. Parlo també de la fesomia que han d'adquirir les nostres parròquies si volen ser cristianes, si no volen desaparèixer.

Què els feia i ens ha de fer diferents? Que ens brillin els ulls i que tinguem les mans obertes a tothom.

***

Els brillaven els ulls perquè van veure l'Esperit Sant com baixava en forma de flames de foc el dia de la Pentecosta. Els brillaven els ulls perquè van quedar plens de l'Esperit Sant i aquest foc cremava dins d'ells, i els ulls són el mirall de l'ànima. Els brillaven els ulls perquè van contemplar el poder de Déu quan gent de totes les contrades del món conegut escoltaven en la seva llengua materna allò que els deixebles proclamaven en el seu pobre arameu. Més encara, els van brillar quan, després del discurs de Pere, més de tres mil persones, que recordaven perfectament com havia acabat a la creu el cabdill que els predicaven, es varen fer batejar. Encara més quan van començar a fer els mateixos miracles de Jesús –guarint malalts, alliberant posseïts, ressuscitant morts, etc.–. I molt més encara quan van viure, en imitació de Jesús, la persecució –empresonats, jutjats, apedregats, perseguits–. Els brillaven els ulls perquè, habitats per Déu, experimentaven la joia i l'alegria de la vida nova que Ell feia néixer.

Tot això que els passava als apòstols, i a la resta dels 120 que visqueren la Pentecosta, també els va succeir a aquells que mai havien conegut Jesús personalment i es van convertir per la predicació dels apòstols i els seus

miracles. A tots ells també els van brillar els ulls quan foren omplerts de l'Esperit Sant i veieren les meravelles del poder de Déu. Alguns en tingueren prou només veient un gran signe i escoltant un primer anunci –els convertits del dia de la Pentecosta, els vidents del miracle de la porta bonica, els de Samaria, la família del centurió Corneli–. D'altres necessitaren una llarga o unes llargues sessions de catequesi –l'eunuc etiop, la majoria dels nous cristians de les comunitats paulines–. Més de cop o més a poc a poc, tots culminaven el procés vivint la mateixa experiència de Pentecosta: es feien batejar perquè els fossin perdonats els pecats, rebien el do de l'Esperit Sant per la imposició de les mans dels apòstols, i començaven una vida nova. Tots passaven d'una mirada fosca, trista, impura, violenta a una mirada nova: passaven a tenir els ulls brillants.

Avui ompliu aquesta catedral gent que heu viscut aquesta experiència a través del curs Alpha, dels cursos de l'Escola d'Evangelització de Sant Andreu, del recés d'Emmaús. Avui sou molts els d'ulls brillants després d'una història de pecat i de mort. Avui acompanyeu aquests vuit germans nostres que a través del curs Alpha han escoltat la predicació dels deixebles i han contemplat amb més o menys intensitat els miracles que està fent el Senyor enmig nostre. Avui una, d'entre aquest grup, vol convertir-se, vol abandonar una vida lluny de Déu i vol ser cristiana, vol ser rentada del pecat i vol rebre la vida nova dels redimits. Avui els altres set voleu també ser omplerts de l'Esperit Sant. Tots voleu els nostres ulls brillants, voleu allò que ens habita i resplendeix a través dels nostres ulls.

***

Tenien les mans obertes a tothom. El primer que van fer els deixebles el dia de la Pentecosta fou lliurar a mans plenes i a tothom l'anunci del gran regal de Déu. No van mirar si els que els escoltaven eren rics o pobres, justos o pecadors, intel·ligents o enzes, a tots, a tothom, els van oferir la bona notícia de l'evangeli.

La primera vegada que els dotze reben l'Esperit Sant, com hem escoltat avui a l'evangeli, en una de les aparicions de Jesús, els concedeix el do de poder perdonar els pecats. Quan els Fets dels Apòstols narren què va passar després de l'efusió de l'Esperit el dia de la Pentecosta, diuen que als deixebles els fou concedit d'anunciar les meravelles de Déu, és a dir, l'obra de Déu a través de Jesucrist per a salvar-nos del pecat i de la mort. Així, doncs, el primer que els deixebles han de donar a tothom és l'anunci de la salvació, la misericòrdia de Déu que perdona a tothom, hagi fet el que sigui.

L'Esperit Sant fa, en segon lloc, que els deixebles visquin compartint-ho tot i renunciant a allò superflu per fer possible una vida digna per als membres de la comunitat pobres. La primera comunitat, que neix de Pentecosta, fa això, té les mans plenes d'això, ofereix això: anunci de l'evangeli amb signes i paraules i repartiment dels béns per a ajudar els pobres.

Tenien les mans obertes: per donar l'evangeli. L'Església primera no va ser mai una secta, no es van apartar del món, no tancaven la porta a ningú. Es féu cristià Pau, el principal perseguidor de l'Església naixent. Es féu cristià Agustí, que era un fornicador. Es feren cristians Ignasi i Teresa, que eren uns vanitosos. Es féu cristià Xavier, que era un ambiciós. S'han fet cristians milers i milers d'adúlter, avortistes, estafadors, lladres, assassins, viciosos. Tots es pogueren fer cristians no perquè esdevenir-ho era fàcil, ni perquè no costava res, ni perquè no calia renunciar a res, sinó perquè sempre els deixebles de Crist han tingut les mans obertes i han donat el perdó de Déu, la salvació de Déu. Han predicat que la vida lluny de Déu és el pecat i el pecat mata, però Déu és misericordiós i res és insalvable, res és imperdonable, res li impedeix arribar al cor de qui sigui, convertir-lo i canviar-li la vida.

Tenien les mans obertes per donar els béns als pobres. La vida nova de l'Esperit els feia estimar tothom, desitjar el bé per a tothom. No podien quedar-se igual veient algú que patia gana o fred, que estava malalt o abandonat. Des del principi varen adonar-se que un cristià no podia tenir coses supèrflues mentre a la vora hi havia algú que passava gana o vivia al carrer. Era una nota profètica i alternativa molt poderosa dels primers segles i també ho ha de ser del nostre temps: que els cristians tinguem les mans a punt per donar.

Tota la història de l'Església està plena d'obres de misericòrdia: hospitals, escoles, orfenats, menjadors populars, cases d'acollida, bancs d'aliments, robbers... Cristians a les presons, als camps de refugiats, amb els moribunds.

Avui sou en aquesta catedral gent que vàreu viure l'experiència Fratello – pelegrinar com a germans gent que viu al carrer, que viu en situació de gran dificultat econòmica i social i germans que tenim un sostre i un sou fix cada mes que ens permet no patir per menjar, per vestir-nos i per desplaçar-nos-. Avui, les nostres comunitats obren les portes als pobres per a assistir-los en les seves necessitats materials i per a convidar-los a trobar en l'Església una família de germans. L'Esperit Sant ens fa obrir les mans per donar l'evangeli i els béns.

Avui vosaltres, que rebreu amb plenitud l'Esperit Sant, no només us brillaran els ulls, sinó que se us obriran les mans. Tots, però, necessitem que el Senyor ens faci brillar més els ulls i ens obri més les mans als germans. Vine Esperit Sant!

Catedral de Solsona, 4 de juny de 2017